

Arrest

nr. 81 147 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de gemeente Wielsbeke, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. HAUTTEKEETE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verzoekende partij en loco advocaat E. MATTERNE voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 augustus 2011, in functie van zijn Belgische dochter, een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 7 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van de Unie, die op 03.08.2011 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Roemeense

[...]

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 03.08.2011 in de hoedanigheid van ascendent ten laste van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat tweede verweerder erkent dat hij de bestreden beslissing heeft genomen, zodat vaststaat dat eerste verweerder niet de auteur is van deze beslissing.

In die omstandigheden is het passend om eerste verweerder, die slechts instond voor de kennisgeving van de bestreden beslissing, buiten de zaak te stellen.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van tweede verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Op het moment dat verzoeker zijn aanvraag deed (gezinshereniging als ouder van een meerderjarige Belg – aanvrager is EU burger); kwamen ouders van meerderjarige Belgen in aanmerking om op basis van gezinshereniging een verblijfsvergunning te bekomen. Verzoeker deed deze aanvraag op 3 augustus 2011 volledig te goeder trouw en in de terechte overtuiging dat dit geen enkel probleem zou zijn.

Echter, gelet op de nieuwe regels van toepassing op gezinshereniging sinds 22 september 2011, is dit niet meer mogelijk. Aangezien er geen overgangsmaatregelen voorzien waren, trad deze gewijzigde regeling onmiddellijk in werking.

Op basis hiervan wordt thans het verblijf van verzoeker in België geweigerd en wordt hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingen Zaken moet bij de beoordeling van een verblijfsrecht rekening houden met alle elementen van het specifieke, individuele dossier.

In casu moet DVZ er rekening mee houden dat verzoeker sowieso het recht heeft om naar België te komen en in België te verblijven op grond van het vrij verkeer van personen binnen de EU. Verzoeker is

hier om humanitaire redenen; om zijn dochter bij te staan in de zorg voor haar minderjarige zoon [V.] die een tumor heeft. Dit betekent dat verzoeker zorgt voor een verlichting van ons sociaal zekerheidsstelsel – in plaats van voor een verzwaren ervan – aangezien zijn dochter (mw [C. P.]) wanneer zij geen beroep zou kunnen doen op verzoeker, de gesubsidieerde hulp van de Belgische Overheid zou inschakelen. Dit doet ze thans niet, gelet op de steun van haar vader.

Door de beslissing van DVZ wordt aan verzoeker en aan zijn dochter en kleinzoon het recht op een gezins- en familieleven aangetast; zeker gelet op de ernstige ziekte van [V.].

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt hierdoor geschonden; het artikel luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”*

Verzoeker doet thans bij de gemeente een aanvraag om in België een verblijf van langer dan 3 maanden te mogen hebben als Unieburger; weliswaar niet om economisch actief te zijn maar hij voldoet aan de voorwaarden (zijnde voldoende bestaansmiddelen – verzoeker heeft een pensioen uit Roemenië – en een ziektekostenverzekering (cfr stuk 5).”

3.2. Tweede verweerder repliceert dat verzoeker geen argumenten of wettelijke bepalingen aanvoert waaruit zou blijken dat er voor hem een mogelijkheid was om op 3 januari 2012 toepassing te maken van wetsbepalingen zoals die bestonden voor zij gewijzigd werden ingevolge de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011). Hij wijst er verder op dat verzoeker een aanvraag deed als ascendent van een meerderjarige Belg en hij in deze hoedanigheid geen aanspraak kan maken op gezinshereniging en benadrukt dat de bewering van verzoeker dat zijn komst naar België een positieve invloed zou hebben op de uitgaven in het kader van de sociale zekerheid niet ter zake doet. Tevens verwijst hij naar het arrest Gül (EHRM, 19 februari 1996 nr. 23.218/94), waarin wordt uiteengezet dat een Staat het recht heeft de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren en dat artikel 8 van het EVRM niet voorziet in een algemene verplichting om de keuze van gehuwde koppels inzake hun echtelijke verblijfplaats te respecteren. Hij benadrukt voorts dat verzoeker niet op concrete wijze en aan de hand van duidelijke elementen aantoont op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

3.3.1. Allereerst dient te worden gesteld dat het feit dat verzoeker een burger van de Unie is niet zonder meer impliceert dat hij gerechtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat zijn bewering dat hij om humanitaire redenen in België wenst te verblijven evenmin inhoudt dat hij, op die basis, een dergelijk recht op verblijf kan laten gelden.

3.3.2. Daarnaast moet worden geduid dat de bemerking van verzoeker dat hij bij de gemeente een aanvraag zal indienen om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden op basis van het feit dat hij zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker lijkt met zijn stelling daarenboven te erkennen dat hij niet ten laste is van zijn Belgische dochter en dat hij derhalve onterecht een aanvraag indiende om als ascendent “ten laste” tot een verblijf toegelaten te worden.

3.3.3. Tevens moet worden benadrukt dat tweede verweerder terecht opwerpt dat de wet van 8 juli 2011 de mogelijkheid heeft opgeheven om een vreemdeling tot een verblijf toe te laten op basis van het feit dat hij ten laste is van een meerderjarige Belgische descendent. Aangezien voormelde wet geen overgangsbepalingen bevat en in werking is getreden op 22 september 2011, kon verweerder verzoekers aanvraag om, in functie van zijn Belgische meerderjarige dochter, tot een verblijf toegelaten te worden niet meer inwilligen. Het gegeven dat het toekennen van een verblijfsrecht aan verzoeker

eventueel gunstige financiële gevolgen zou kunnen hebben voor de Belgische overheid doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.3.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan verder enkel worden afgeleid dat verzoeker en zijn dochter jaren van elkaar gescheiden leefden, zodat niet blijkt dat er sprake is van enig bestaand gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief enig gezinsleven heeft met zijn dochter en/of kleinkind, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat het verzoeker verhinderd wordt om op andere gronden een toelating of machtiging tot verblijf aan te vragen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Eerste verwerende partij wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK